

Arrest

nr. 174 258 van 6 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VANDEBORNE, die *loco* advocaat A. CLAESSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soenniet van Arabische origine, afkomstig uit Bagdad (Irak) en bent u in het bezit van de Iraakse nationaliteit. U groeide op in de Palestinastraat in de Idrissi-wijk in Bagdad en woonde daar ook tot kort voor uw vertrek uit Irak.

U werkte als transporteur van fruit in Alwa al Jamilla tot u werd gedwongen deze job op te geven na bedreigingen van marktkramers die het niet apprecieerden dat u uw werk eerlijk en correct deed. Vervolgens ging u rond februari 2015 werken in de gsm-winkel van uw oom, tevens gelegen in de Idrissi-wijk.

Ergens in juli 2015 kwamen vier onbekende mannen de winkel binnen. Ze vroegen u of u hen kon helpen met het aanleveren van informatie aangaande de woonplaats van de eigenaars van twee specifieke telefoonnummers. Ze gaven u een papertje met de twee telefoonnummers. Ofschoon u aangaf dit niet te kunnen doen, vertelden ze u dat ze binnen twee of drie dagen zouden terugkomen voor de gevraagde informatie.

Twee of drie dagen later kwamen drie van deze mannen terug de gsm-winkel binnen en vroegen ze u of u de gevraagde informatie had kunnen vinden. U zei andermaal dat u dit niet kon doen, waarna één van deze mannen u een kopstoot gaf. U weende en riep dat de mannen dieven waren, waarop één van hen u nogmaals een kopstoot gaf. U viel flauw en werd later wakker met de burens van de winkel rondom u. In de winkel was de lade waar het beltegoed en het geld in lag, opengebroken en leeggehaald en waren ook telefoons en een computer gestolen. Mensen uit de buurt wisten u te vertellen dat het ging om leden van de sjiiitische militie Asaeb Ahl al Haq (AAH) U ging naar huis en uw broers belden uw oom op om het nieuws van het incident te melden. Uw oom kwam naar u thuis en u vertelde hem het verhaal.

Twee of drie dagen later, op 20 juli 2015, kwamen twee van deze mannen van AAH naar uw huis. Ze braken de deur open, waarop u naar het dak van de woning vluchtte. De twee mannen zochten u en probeerden naar boven te komen. Uw vader, die tevens boven was, trachtte hen tegen te houden, sloeg hen éénmaal met een stok en werd hierop door hen van de trap gegooid. Door het geschreeuw van de aanwezige vrouwen, zijn de twee mannen vervolgens gevlucht. U heeft hierna uw vader naar het ziekenhuis gebracht. Toen u nog in het ziekenhuis was, belde uw moeder u op om te vertellen dat er thuis een dreigbrief was gevonden van AAH, waarin stond dat u binnen 48 uur het huis moest verlaten. Indien u weigerde dit te doen, zou u vermoord worden.

U bent toen gaan inwonen bij uw zus in de wijk Ur in Bagdad. Op 22 juli 2015 bent u met uw broer Hassan en de echtgenoot van uw zus naar het politiekantoor gegaan om klacht in te dienen. U overhandigde er de dreigbrief en vertelde er uw verhaal aan een officier die alles noteerde. Hierop werd u nog diezelfde dag doorverwezen naar de rechtbank. Daar bleken uw papieren niet in orde, dus werd u door hen teruggestuurd naar het politiekantoor. Daar werd u door de aanwezige officier gevraagd om op 26 juli 2015 terug te komen met getuigen van de inval in uw woning. Op 26 juli 2015 begaf u zich ook effectief met getuigen naar het politiekantoor die daar een getuigenverklaring aflegden. U kreeg daaropvolgend een afspraak met de rechter op 7 augustus 2015. Daar moesten jullie documenten handtekenen waarop de rechter meedeelde dat als deze personen u opnieuw zouden belagen u opnieuw een klacht moest indienen. U vertelde vervolgens dat het ging om AAH, waarna de rechter u aanmaande voorzichtig te zijn. Uw broer raadde u hierna aan Irak te verlaten. Op 10 augustus 2015 vertrok u eerst met de bus naar Erbil. Van daaruit reisde u over de weg verder naar Turkije. Vanuit Turkije ging het vervolgens verder naar Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk, Duitsland en Nederland, om tot slot op 22 september 2015 in België aan te komen.

Op 1 januari 2016 overleed uw vader aan zijn verwondingen in een Turks ziekenhuis. Hij was op 28 december 2015 naar Turkije overgebracht voor medische verzorging.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt in 2014; uw nationaliteitskaart, uitgereikt in 2007; een foto van uw vader s.d.; foto's van de rouwdienst van uw vader van 2016; foto's van uzelf in de gsm-winkel van 2015; foto's van uw vader in verschillende ziekenhuizen; een foto van uw vader thuis in 2015; een foto van de rantsoenkaart van uw vader s.d.; een foto van uzelf als fruitverkoper s.d.; een foto van de overlijdensakte van uw vader, uitgereikt in 2015; een foto van de identiteitskaart van uw vader, uitgereikt in 2006; een foto van de woonstkaart van uw vader, uitgereikt in 2012; een foto van het nationaliteitsbewijs van uw vader, uitgereikt in 1979.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er kan namelijk geen geloof gehecht worden aan het door u beweerde problemen in Bagdad met de sjiiitische militie AAH en dit om de volgende redenen

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het uitzonderlijk vreemd is dat u aangaande de klacht die u bij de politie en de rechtbank heeft ingediend tegen de inval door AAH bij u thuis en de door hen aan u gerichte dreigbrief, **geen enkel document** wist voor te leggen. U gaf tijdens uw gehoor op het CGVS zelf aan dat u zich op 22 juli 2015 naar het politiekantoor al Qanaat heeft begeven, dat uw klacht daar werd genoteerd en dat u daar bovendien papieren ontving waarmee u zich nog diezelfde dag naar de rechtbank moest begeven, dat u vervolgens vanuit de rechtbank werd teruggestuurd naar het politiekantoor, dat u daar opnieuw met getuigen diende te verschijnen op 26 juli 2016, waar de door u aangebrachte getuigen een verklaringen dienden af te leggen en dat u daaropvolgend op 7 augustus 2015 andermaal voor de rechter moest verschijnen waar u documenten moest ondertekenen en

een gesprek met de rechter had (CGVS, p. 16 en 17). De beschrijving die u geeft van de evenementen waarbij uw klacht genoteerd werd, u moest terugkeren met getuigen, er vervolgens papierwerk werd getekend geeft zeer duidelijk aan dat het ging om een proces waarin ook documentatie zou kunnen verwacht worden. Daarenboven maakt de vaststelling dat u wel een hele reeks fotomateriaal en documentatie aangaande uw identiteit, werksituatie en de medische situatie van uw vader wist aan te brengen, het des te bevreemdender dat u geen enkel document of bewijsstuk wist aan te leveren aangaande deze klacht die u bij de politie of de rechtbank zou hebben ingediend. Dat u op geen enkel ogenblik tijdens deze ganse juridische procedure enig document zou overhandigd zijn, zoals u aangaf tijdens uw gehoor op het CGVS, overtuigt niet (CGVS, p. 16).

Daarnaast stelt het CGVS vast dat uw verklaringen betreffende **de dreigbrief** die door AAH werd achtergelaten bij u thuis bijzonder weinig overtuigend zijn. U verklaarde deze brief niet gelezen of gezien te hebben omdat uw broers u deze niet wilden laten zien (CGVS, p. 15). De reden die u hiervoor aangeeft, namelijk dat uw broers deze brief zo veel mogelijk tussen hen wilden laten en geen andere mensen zoals burens en mensen van de gemeenschap deze brief wilden laten zien, overtuigt allerm minst aangezien juist u persoonlijk geïnterviewd werd in deze brief en aldus wel meer betrokken bent dan dergelijke personen (CGVS, p. 15). De aanvullende reden die u vervolgens aangaf, namelijk dat ze deze brief ook niet aan u wilden tonen om u te beschermen en u niet ongerust te maken, overtuigt evenmin, aangezien u hoe dan ook al op de hoogte was van het bestaan van deze brief en de exacte inhoud ervan (CGV, p. 15). Gevraagd naar of u bij de politie vermeld heeft dat AAH achter deze dreigbrief zat, wist u bovendien zelf aan te geven dat het logo van AAH op deze dreigbrief stond en hij gehandtekend was (CGVS, p. 17). Dat u dergelijke details wist te vermelden, maar aangaf deze brief niet gezien of gelezen te hebben, is bijzonder weinig aannemelijk. Daarenboven gaf u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) al aan dat u zelf persoonlijk met deze dreigbrief naar de politie bent gestapt en dat u hem zelf bij de politie had gelaten (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Later tijdens uw gehoor op het CGVS beaamde u dit enigszins door te verklaren dat u en uw broers deze dreigbrief naar het politiekantoor brachten (CGVS, p. 15). Dat u aldus deze dreigbrief – die nota bene strikt persoonlijk aan u gericht was – in eigen persoon aan de politie zou overhandigd hebben zonder dat u evenwel ooit deze zelf persoonlijk zou gelezen hebben en hiertoe zelfs de kans door uw broers zou ontzegd zijn, overtuigt allerm inst. Bovendien strookt dit niet met uw eerdere verklaringen waarbij u aangaf deze brief nooit gezien te hebben. Naast bovenstaande onvolkomenheden dient nog gewezen te worden op enkele tegenstrijdigheden en tekortkomingen in uw opeenvolgende verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor op het CGVS en tussen uw verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor op het CGVS en op de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van de vragenlijst voor het CGVS, die de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnen.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat er zich een tegenstrijdigheid voordoet in uw verklaringen afgelegd op de DVZ en tijdens het gehoor op het CGVS aangaande het tweede bezoek van deze personen van AAH aan de gsm-winkel waar u werkte. Op de DVZ verklaarde u expliciet dat alles uit de winkel gestolen was en men bovendien alles had kapot geslagen (DVZ, Vragenlijst CGVS vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS bracht u evenwel enkel ter sprake dat allerlei zaken door uw belagers werden gestolen zoals telefoons, pc en beltegoed. Dat ze alles evenwel zouden kapot geslagen hebben bracht u niet ter plaatse. Wanneer u daarom werd gevraagd of men nog iets had gedaan, bracht u dit nog steeds niet ter sprake. Daarna gevraagd naar de staat van de winkel, stelde u zelfs expliciet dat men niets van de zaak zelf kapot had gedaan buiten de lade waar het geld en beltegoed in zat. Geconfronteerd vervolgens met het feit dat u op de DVZ expliciet had gezegd dat **alles was kapotgeslagen**, kwam u niet verder dan te zeggen dat u dit op DVZ hetzelfde had gezegd (CGVS, p. 13). Dit geldt echter niet als verschoning. Daarbij aansluitend kan er eveneens worden gewezen op een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen door u afgelegd op de DVZ en tijdens het gehoor op het CGVS betreffende de perso(o)n(en) die het nieuws van voornoemde incident had(den) **gemeld aan uw oom, de eigenaar van de gsm-winkel**. Op de DVZ stelde u namelijk dat u zelf gebeld had naar uw oom, hem vertelde wat er gebeurd was en vervolgens naar huis ging (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 3.5). Op het gehoor op het CGVS gevraagd wie uw oom het nieuws had gemeld van dit incident, antwoordde u echter dat uw broers dit hadden gemeld. Gevraagd of u zelf ook uw oom hierover had gecontacteerd, antwoordde u ontkennend. Geconfronteerd hierna met deze tegenstrijdigheid, kwam u niet verder dan uw laatste versie te herhalen, aangevuld met de stelling dat uw oom vervolgens naar u thuis was gekomen en u dan het verhaal aan hem had verteld, waarmee u uw voorgaande verklaringen tegensprak (CGVS, p. 13). Tot slot verklaarde u op de DVZ dat de inval bij u thuis gebeurde de dag na het incident in de gsm-winkel waarbij u geslagen werd, terwijl u deze gebeurtenis tijdens uw gehoor op het CGVS twee à drie dagen later situeerde (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5. en CGVS, p. 14).

Bovenstaande incoherenties en tegenstrijdigheden handelen allen over de kern van uw asielaanvraag en ondergraven op cruciale wijze elke geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

De door u neergelegde documenten kunnen niets aan bovenstaande vaststellingen wijzigen. Met uw identiteitsdocumenten en die van uw vader heeft u en uw vaders identiteit en herkomst gestaafd, dewelke niet in twijfel worden getrokken. Met de foto's van uw werksituatie als fruitverkoper en werkracht in een gsm-winkel heeft u uw voormalige werksituatie gestaafd. Ook deze staat niet ter discussie. Met de foto van uw vader, de foto's van uw vader thuis en de foto's van uw vader in verschillende ziekenhuizen heeft u gestaafd dat uw vader werd opgenomen in het ziekenhuis. Hierover bestaat eveneens geen twijfel. Met de overlijdensakte en foto's van de rouwdienst van uw vader heeft u het overlijden van uw vader gestaafd. Ook dit staat niet ter discussie. De documenten en foto's die u aanbracht tonen echter op geen enkele manier aan dat uw vader verzorgd werd en vervolgens stierf precies net omwille van de feiten die u aanhaalde. Gezien het feit dat u een hele reeks fotomateriaal en documentatie wist aan te leveren aangaande uw identiteit, werksituatie en medische situatie van uw vader, is het des te meer vreemd dat u geen enkel document of bewijsstuk wist aan te brengen aangaande de klacht die u bij de politie en rechter zou hebben gedaan.

Bovenstaande inconsistenties en tekortkomingen handelen niet over details, maar over kernelementen van uw asielrelaas, namelijk de reden waarom u uw land diende te verlaten. Bijgevolg wordt geoordeeld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig op de helling staat. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij gedurende de volledige asielprocedure coherente en gelijklopende verklaringen aflegt, en deze in de mate van het mogelijke probeert te staven door middel van betrouwbare documenten, wat bij u geenszins het geval bleek te zijn.

Gelet op het voorgaande dient geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet) aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld

met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn "VERZOEKSCHRIFT TOT NIETIGVERKLARING EN SCHORSING" in een eerste middel de schending aan van het recht op verdediging.

Hij betoogt:

“Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat de tolk, die verzoeker bijstond tijdens het verhoor voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, het Arabisch-Iraakees niet machtig was.

De tolk sprak Arabisch-Marokkaans, hetgeen een heel andere taal is dan het Arabisch-Iraakees.

Verzoeker merkte dit onmiddellijk op, doch durfde hiervan geen gewag te maken uit vrees negatief benaderd te worden door de tolk en/of de interviewer. Voorts brengt een verhoor voor het Commissariaat-Generaal heel wat stress en onzekerheid met zich mee.

Verzoeker was van goede wil en wou al het nodige doen om de tolk te begrijpen. Doch was het voor verzoeker zéér moeilijk en haast onmogelijk de zeer gedetailleerde vragen correct en doelgericht te beantwoorden. Verzoeker verstond slechts flarden van de vragen en opmerkingen, die de tolk maakte...

Pas na afloop van het verhoor durfde verzoeker dit mee te delen aan zijn raadsman.

Doordat de tolk het Arabisch-Iraakees niet machtig was, kon de tolk evenmin verzoeker voldoende begrijpen!

De tolk vroeg regelmatig aan verzoeker zijn antwoord te herformuleren en/of duidelijk te maken wat hij nu net bedoelde omwille van de spraakverwarring.

Doordat de communicatie tussen de tolk en verzoeker spaak liep en verzoeker zich alzo niet kon uitdrukken, zijn er in het verhoor op 03.02.2016 verschillende misverstanden geslopen, waarop de beslissing dd. 17.03.2016 gebaseerd is.

In de beslissing dd. 17.03.2016 wordt verzoeker verscheidene tegenstrijdigheden in zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verweten:

(...)

Gelet op de miscommunicatie tussen verzoeker en de tolk, de lange duur van het verhoor (van 13.59u tot 18.22u), de emoties naar aanleiding van het overlijden van zijn vader, ... werd het voor verzoeker moeilijk zich correct uit te drukken.

De tegenstrijdigheden in de verhoren voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-Generaal zijn dan ook te wijten aan een samenloop van al deze factoren.

Doordat de tolk het Arabisch-Iraakees niet machtig was, zijn de rechten van verdediging van verzoeker flagrant miskend door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen!

Verzoeker heeft zich derhalve nooit over de verschillende punten fatsoenlijk kunnen uitdrukken, laat staan verdedigen! Verzoeker heeft alzo nooit de kans gehad om duidelijkheid te verschaffen omtrent deze tegenstrijdigheden, terwijl deze een doorslaggevend element hebben gevormd voor de negatieve beslissing.”

2.2. Verzoeker beweert dat er zich tijdens het gehoor bij het CGVS dermate ernstige problemen voordeden in de vertaling en communicatie dat hij zich niet kon uitdrukken. Hij kan in zijn betoog dienaangaande echter niet worden gevolgd. Vooreerst onderbouwt verzoeker de bewering niet dat de tolk bij het CGVS Arabisch-Marokkaans in plaats van Arabisch-Iraaks sprak. Evenmin toont hij aan dat beide talen dermate verschillend zouden zijn dat hij daardoor onmachtig was om zich terdege uit te drukken. Verder vindt verzoekers betoog niet de minste steun in het administratief dossier. Aan verzoeker werd bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS gevraagd of hij de tolk begreep en werd er verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – diende te melden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.1-2). Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk de tolk goed te begrijpen en maakte nergens enige melding van problemen inzake de communicatie of vertaling. Evenmin formuleerde hij dienaangaande enige opmerking wanneer hem aan het einde van het gehoor de kans werd geboden bijkomende opmerkingen te formuleren (*ibid.*, p.18). Dat hij dit niet zou hebben gedurfd, kan hiervoor geen verklaring bieden. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker zich bewust was van het belang van zijn gehoor bij het CGVS en van (de mogelijkheid tot) het afleggen van juiste en gedetailleerde verklaringen. Bovendien werd hem bij de aanvang verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – diende te melden, zodat hij wist dat hij de optie en de plicht had om dit te doen. Verder werd hij bijgestaan door een advocaat, zodat minstens mocht worden verwacht dat hij deze advocaat op de hoogte zou hebben gebracht van de vermeende vertaal- en communicatieproblemen. Ook de advocaat die verzoeker bijstond maakte echter geen opmerkingen inzake de vertaling of communicatie wanneer hiertoe de kans geboden werd (*ibid.*, p.19). In dit kader kan nog bijkomend worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat deze advocaat het niet zelf zou hebben opgemerkt indien zich werkelijk dermate ernstige problemen in de vertaling of communicatie zouden hebben voorgedaan. Daarenboven blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor bij het CGVS op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid. Hoewel hij daartoe nog ruimschoots de kans had, liet verzoeker bovendien ook na het gehoor na om het CGVS op de hoogte te stellen van de beweerdde problemen met de tolk.

Dient voorts te worden vastgesteld dat de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn, zodat het niet aannemelijk is dat vertaalproblemen aan de basis zouden liggen van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg is het niet ernstig om in het onderhavige verzoekschrift plots voor te houden dat zich bij het CGVS zulke problemen voordeden. Dit geldt nog des te meer daar verzoeker, wanneer hij bij het CGVS met de strijdigheden in zijn gezegden werd geconfronteerd, blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing meermaals uitdrukkelijk aangaf dat zijn gezegden bij het CGVS de juiste waren.

De loutere verwijzing naar de lange duur van het gehoor kan voorts bezwaarlijk volstaan om afbreuk te doen aan het geheel van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen of om aan te tonen dat verzoekers rechten van verdediging zouden zijn geschonden. Noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond tijdens het gehoor bij het CGVS maakte enige melding van het gegeven dat het gehoor bij het CGVS te lang was; ook niet wanneer hiertoe de kans werd geboden aan het einde van het gehoor (*ibid.*, p.18-19). Verder beperkt verzoeker zich tot een algemene verwijzing naar de lange duur van het gehoor, zonder dit op enige wijze uit te werken en zonder *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze dit zijn verklaringen zou hebben beïnvloed of van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing. Voorts kan worden herhaald dat uit het gehoorverslag blijkt dat het gehoor op normale wijze is geschied en dat hieruit geen problemen kunnen worden afgeleid.

Verder verwijst verzoeker nog op algemene wijze naar de emoties naar aanleiding van het overlijden van zijn vader. Hij toont echter geheel niet aan dat hij tijdens het gehoor dermate geëmotioneerd was dat van hem niet mocht worden verwacht dat hij het gehoor kon volbrengen en in dit kader volwaardige verklaringen kon leggen. Noch verzoeker, noch zijn advocaat formuleerde enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor en geen van beide maakte melding van het voorgaande. Zij deden dit evenmin wanneer hiertoe aan het einde van het gehoor de kans werd geboden (*ibid.*, p.18-19). Daarenboven beperkt verzoeker zich andermaal tot een louter algemene bewering en laat hij na deze bewering ook maar enigszins te onderbouwen. Andermaal toont hij niet concreet aan dat, waar of op welke wijze dit zijn verklaringen zou hebben beïnvloed of van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing. Verder kan opnieuw worden herhaald dat uit het gehoorverslag blijkt dat het gehoor op normale wijze is geschied en dat hieruit geen problemen kunnen worden afgeleid.

Verzoeker preciseert voor het overige niet hoe de rechten van verdediging *in casu* geschonden zouden zijn. De procedure voor de commissaris-generaal is bovendien geen juridische procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Voorts bestaat er geen rechtsregel die bepaalt dat de commissaris-generaal verzoeker op voorhand had moeten confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 1951, in samenhang gelezen met artikelen 48, 49 en 52 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Hij stelt weldegelijk aan de vier voorwaarden “*van deze artikelen*” te voldoen en vervolgt:

“De vraag is of verzoeker zonder gevaar kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

De Belgische overheid meent dat dit kan, gezien de beslissing tot weigering van verblijf tevens de beslissing tot terugkeer inhoudt.

Nochtans is het duidelijk dat dit niet kan.

Er zijn ten aanzien van verzoeker effectieve doodsb bedreigingen geuit.”

Vervolgens verwijst verzoeker naar de aangevoerde feiten.

Verzoeker wijst erop dat hij soenniet is. De soennieten zijn in Irak in de minderheid en worden ‘op de hielen gezeten’ door de sjiiten. Het zijn ook de leden van de sjiitische militie die een dreigbrief aan verzoeker hebben gericht.

2.3.2. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de motiveringsplicht in artikel 3 van de wet inzake de motivering van bestuurshandelingen.

Waar hem in de bestreden beslissing een gebrek aan documenten wordt verweten, wijst verzoeker erop dat hij Irak in allerijl diende te verlaten op 10 augustus 2015 en zelfs geen afscheid kon nemen van zijn ouders, laat staan dat hij de nodige documenten kon meenemen. Later vroeg hij aan zijn familie in Irak – waar hij nog contacten heeft – om documenten te bezorgen. Zijn broer en zijn moeder waren op dat moment echter nog steeds erg aangedaan door het plotse overlijden van verzoekers vader. Verzoekers moeder was op dat moment zelfs opgenomen in het ziekenhuis. Zij waren aldus niet in staat om verzoeker de nodige documenten te bezorgen.

Inmiddels heeft verzoeker de nodige documenten echter kunnen bekomen en brengt hij de brief/klacht die door de politie werd opgemaakt, de brief/klacht die door de rechtbank werd opgemaakt en de dreigbrief bij. Deze stukken tonen aan dat verzoeker met de dood werd bedreigd, dat hij daarna klacht ging indienen en dat hij vervolgens verscheen voor de rechtbank.

Betreffende de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden, doet verzoeker gelden:

“Zoals verzoeker hierboven reeds uiteen heeft gezet, zijn deze vermeende tegenstrijdigheden te wijten aan het feit dat de tolk het Arabisch-Irakees niet machtig was en er derhalve heel wat miscommunicatie was tussen verzoeker en de tolk.

Voorts zorgden de emoties naar aanleiding van het overlijden van de vader van verzoeker en de stress ervoor dat verzoeker niet altijd even goed uit zijn woorden kwam en soms verkeerd begrepen werd door de tolk.

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dezelfde verklaringen heeft afgelegd en er geen sprake kan zijn van tegenstrijdigheden.

Verzoeker heeft de feiten, zoals zij zich hebben voorgedaan, verteld aan de tolk. Indien de Commissaris-Generaal van mening is dat er tegenstrijdigheden zijn geslopen in de verklaringen van verzoeker, is dit louter te wijten aan de vertaling door de tolk van zijn verhaal.

Verzoeker wenst verder erop te wijzen dat hij zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft verteld dat, bij de inval in de GSM-winkel, alles stukgeslagen was én er goederen gestolen waren (waaronder beltegoed, computers, ...).

Na het incident hebben de bureaus van de GSM-winkel verzoeker naar zijn woning gebracht. De broers van verzoeker hebben op dat moment telefonisch contact opgenomen met hun oom, de eigenaar van de GSM-winkel, die daarna naar de woning van verzoeker is gekomen. Eenmaal in de woning toegekomen, heeft verzoeker het volledige verhaal aan zijn oom verteld.

Nadat verzoeker de dreigbrief van de AAH mocht ontvangen, heeft verzoeker - samen met zijn broer en de echtgenoot van zijn zus - klacht neergelegd bij de politie. Verzoeker was -redelijkerwijze- op de hoogte van de inhoud van de brief, doch heeft hij deze nooit effectief gelezen. Onmiddellijk na ontvangst van de dreigbrief, heeft de moeder van verzoeker hem telefonisch gecontacteerd om de inhoud van de brief toe te lichten.

De broers van verzoeker wouden verzoeker bewust deze brief niet laten zien omdat zij verzoeker niet nog meer ongerust wouden maken... . De letterlijke bewoordingen van de geuite bedreigingen zouden verzoeker nog meer doen vrezen voor zijn leven!”

Verzoeker is gelet op het voorgaande van mening dat hij alsnog gerechtigd is op asiel in België.

2.3.3. Ter staving van het voorgaande, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift: een dreigbrief (bijlage 1), een brief/klacht opgesteld door de politie (bijlage 2) en een brief/klacht opgesteld door de rechtbank (bijlage 3).

2.4.1. Verzoekers tweede en derde middel worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.4.2. Artikel 48 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Verzoeker beargumenteert niet *in concreto* hoe het voornoemde, op algemene wijze geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.4.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel

door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welke bepaling van artikel 49 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd, zodat de schending van dit artikel niet dienstig wordt aangevoerd.

2.4.4. Verzoeker preciseert evenmin op welke wijze artikel 52 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden. Hoe dit artikel *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn kan niet worden ingezien daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.4.7. Verzoeker stelt zijn land te hebben verlaten ingevolge problemen met de sjjiitische militie Asaab Ahl al-Haq (AAH).

In de bestreden beslissing wordt echter vooreerst met recht gemotiveerd dat het merkwaardig is dat verzoeker zijn beweerde problemen bij het CGVS niet wist te staven aan de hand van de nodige documenten. De motivering dienaangaande luidt als volgt:

*“Vooreest dient te worden opgemerkt dat het uitzonderlijk vreemd is dat u aangaande de klacht die u bij de politie en de rechtbank heeft ingediend tegen de inval door AAH bij u thuis en de door hen aan u gerichte dreigbrief, **geen enkel document** wist voor te leggen. U gaf tijdens uw gehoor op het CGVS zelf aan dat u zich op 22 juli 2015 naar het politiekantoor al Qanaat heeft begeven, dat uw klacht daar werd genoteerd en dat u daar bovendien papieren ontving waarmee u zich nog diezelfde dag naar de rechtbank moest begeven, dat u vervolgens vanuit de rechtbank werd teruggestuurd naar het politiekantoor, dat u daar opnieuw met getuigen diende te verschijnen op 26 juli 2016, waar de door u aangebrachte getuigen een verklaringen dienden af te leggen en dat u daaropvolgend op 7 augustus 2015 andermaal voor de rechter moest verschijnen waar u documenten moest ondertekenen en een gesprek met de rechter had (CGVS, p. 16 en 17). De beschrijving die u geeft van de evenementen waarbij uw klacht genoteerd werd, u moest terugkeren met getuigen, er vervolgens papierwerk werd getekend geeft zeer duidelijk aan dat het ging om een proces waarin ook documentatie zou kunnen verwacht worden. Daarenboven maakt de vaststelling dat u wel een hele reeks fotomateriaal en documentatie aangaande uw identiteit, werksituatie en de medische situatie van uw vader wist aan te brengen, het des te bevreemdender dat u geen enkel document of bewijsstuk wist aan te leveren aangaande deze klacht die u bij de politie of de rechtbank zou hebben ingediend. Dat u op geen enkel ogenblik tijdens deze ganse juridische procedure enig document zou overhandigd zijn, zoals u aangaf tijdens uw gehoor op het CGVS, overtuigt niet (CGVS, p. 16).”*

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Waar hij tracht te laten uitschijnen dat zijn familie niet in staat was om hem de nodige documenten te bezorgen, dient immers te worden vastgesteld dat hij hiermee voorbij gaat aan de terechte vaststelling dat hij klaarblijkelijk wel in staat was om een hele resem andere documenten te bekomen. Uit de stukken van het dossier blijkt daarbij dat hij diverse documenten vanuit Irak bekwam tussen het gehoor bij de DVZ en het gehoor bij het CGVS (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.7; map 'documenten').

Dat verzoeker heden alsnog enkele documenten bijbrengt, doet aan de voormelde motieven verder geenszins afbreuk. Ten aanzien van deze nieuwe documenten kan bovendien worden opgemerkt dat zij bewijswaarde ontberen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 1-3). Zij worden immers slechts bijgebracht in de vorm van makkelijk te manipuleren kopieën.

Daarenboven verklaarde verzoeker eerder duidelijk dat hij geen papieren van de klacht en de procedure had en gaf hij tevens uitdrukkelijk aan dat hij aangaande zijn klacht aan geen documentatie kon geraken (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.16). Derhalve is het uiterst bevreemdend dat verzoeker heden plots wel de kopieën van zulke documenten neerlegt. Dit geldt nog des te meer nu hij hierover niet de minste uitleg verstrekt; zeker aangezien ze niet vergezeld worden van een vertaling zoals vereist krachten artikel 8 PR RvV en ook om deze reden niet in aanmerking kunnen worden genomen.

In de bestreden beslissing wordt verder terecht gesteld:

*“Daarnaast stelt het CGVS vast dat uw verklaringen betreffende **de dreigbrief** die door AAH werd achtergelaten bij u thuis bijzonder weinig overtuigend zijn. U verklaarde deze brief niet gelezen of gezien te hebben omdat uw broers u deze niet wilden laten zien (CGVS, p. 15). De reden die u hiervoor aangeeft, namelijk dat uw broers deze brief zo veel mogelijk tussen hen wilden laten en geen andere mensen zoals burens en mensen van de gemeenschap deze brief wilden laten zien, overtuigt allerm minst aangezien juist u persoonlijk geïnterviewd werd in deze brief en aldus wel meer betrokken bent dan dergelijke personen (CGVS, p. 15). De aanvullende reden die u vervolgens aangaf, namelijk dat ze deze brief ook niet aan u wilden tonen om u te beschermen en u niet ongerust te maken, overtuigt evenmin, aangezien u hoe dan ook al op de hoogte was van het bestaan van deze brief en de exacte inhoud ervan (CGV, p. 15). Gevraagd naar of u bij de politie vermeld heeft dat AAH achter deze dreigbrief zat, wist u bovendien zelf aan te geven dat het logo van AAH op deze dreigbrief stond en hij gehandtekend was (CGVS, p. 17). Dat u dergelijke details wist te vermelden, maar aangaf deze brief niet gezien of gelezen te hebben, is bijzonder weinig aannemelijk. Daarenboven gaf u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) al aan dat u zelf persoonlijk met deze dreigbrief naar de politie bent gestapt en dat u hem zelf bij de politie had gelaten (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Later tijdens uw gehoor op het CGVS beaamde u dit enigszins door te verklaren dat u en uw broers deze dreigbrief naar het politiekantoor brachten (CGVS, p. 15). Dat u aldus deze dreigbrief – die nota bene strikt persoonlijk aan u gericht was – in eigen persoon aan de politie zou overhandigd hebben zonder dat u evenwel ooit deze zelf persoonlijk zou gelezen hebben en hiertoe zelfs de kans door uw broers zou ontzegd zijn, overtuigt allerm minst. Bovendien strookt dit niet met uw eerdere verklaringen waarbij u aangaf deze brief nooit gezien te hebben.”*

Verzoeker slaagt er niet in de voormelde motieven te weerleggen. Hij komt immers niet verder dan een herhaling van enkele van zijn eerdere gezegden, hetgeen geenszins dienstig is om de voormelde vaststellingen inzake deze gezegden te ontcrachten.

Bovendien voert verzoeker geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de bestreden beslissing waar met reden gesteld wordt:

“Naast bovenstaande onvolkomenheden dient nog gewezen te worden op enkele tegenstrijdigheden en tekortkomingen in uw opeenvolgende verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor op het CGVS en tussen uw verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor op het CGVS en op de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van de vragenlijst voor het CGVS, die de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnen.

*Vooreerst stelt het CGVS vast dat er zich een tegenstrijdigheid voordoet in uw verklaringen afgelegd op de DVZ en tijdens het gehoor op het CGVS aangaande het tweede bezoek van deze personen van AAH aan de gsm-winkel waar u werkte. Op de DVZ verklaarde u expliciet dat alles uit de winkel gestolen was en men bovendien alles had kapot geslagen (DVZ, Vragenlijst CGVS vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS bracht u evenwel enkel ter sprake dat allerlei zaken door uw belagers werden gestolen zoals telefoons, pc en beltegoed. Dat ze alles evenwel zouden kapot geslagen hebben bracht u niet ter plaatse. Wanneer u daarom werd gevraagd of men nog iets had gedaan, bracht u dit nog steeds niet ter sprake. Daarna gevraagd naar de staat van de winkel, stelde u zelfs expliciet dat men niets van de zaak zelf kapot had gedaan buiten de lade waar het geld en beltegoed in zat. Geconfronteerd vervolgens met het feit dat u op de DVZ expliciet had gezegd dat **alles was kapotgeslagen**, kwam u niet verder dan te zeggen dat u dit op DVZ hetzelfde had gezegd (CGVS, p. 13). Dit geldt echter niet als verschoning. Daarbij aansluitend kan er eveneens worden gewezen op een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen door u afgelegd op de DVZ en tijdens het gehoor op het CGVS betreffende de perso(o)n(en) die het nieuws van voornoemde incident had(den) **gemeld aan uw oom, de eigenaar van de gsm-winkel**. Op de DVZ stelde u namelijk dat u zelf gebeld had naar uw oom, hem vertelde wat er gebeurd was en vervolgens naar huis ging (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 3.5). Op het gehoor op het CGVS gevraagd wie uw oom het nieuws had gemeld van dit incident, antwoordde u echter dat uw broers dit hadden gemeld. Gevraagd of u zelf ook uw oom hierover had gecontacteerd, antwoordde u ontkennend. Geconfronteerd hierna met deze tegenstrijdigheid, kwam u niet verder dan uw laatste versie te herhalen, aangevuld met de stelling dat uw oom vervolgens naar u thuis was gekomen en u dan het verhaal aan hem had verteld, waarmee u uw voorgaande verklaringen tegensprak (CGVS, p. 13).*

Tot slot verklaarde u op de DVZ dat de inval bij u thuis gebeurde de dag na het incident in de gsm-winkel waarbij u geslagen werd, terwijl u deze gebeurtenis tijdens uw gehoor op het CGVS twee à drie dagen later situeerde (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5. en CGVS, p. 14).

Bovenstaande incoherenties en tegenstrijdigheden handelen allen over de kern van uw asielrelaas en ondergraven op cruciale wijze elke geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.”

Waar hij andermaal verwijst naar de beweerde vertaalproblemen en emoties bij het CGVS, kan dienstig worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande (zie sub 2.2.).

De stress die verzoeker op heden verklaarde te hebben, kan evenmin volstaan ter verklaring van het voorgaande. Waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, doet dit geenszins afbreuk aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt; zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen afbreuk kan doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Dit geldt des te meer nu verzoeker op generlei wijze uiteenzet op welke wijze deze stress concreet van invloed zou zijn geweest op zijn verklaringen of op de bestreden motieven en beslissing.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot een herhaling en bevestiging van enkele van zijn eerdere gezegden. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de vastgestelde strijdigheid tussen deze gezegden en zijn overige gezegden.

De documenten in het administratief dossier (map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In zoverre verzoeker er nog op wijst dat de soennieten in de minderheid zijn en worden gevisieerd door de sjiiitische milities, dient te worden opgemerkt dat hij niet aantoont dat het loutere gegeven een soenniet van Bagdad te zijn zou volstaan om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Uit de informatie van verweerder (rechtsplegingsdossier, stuk 4, bijlage; administratief dossier, map 'landeninformatie') blijkt dat de sjiiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten er een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken. Uit deze informatie kan echter niet kan worden afgeleid dat de situatie dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhang en aanwezigheid in vluchtelingenrechtelijke zin zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou worden gevisieerd in Bagdad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4.8. Verzoeker voert geen middelen of argumenten aan met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake zijn asielmotieven, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te

worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 4, bijlage) als de in het administratief dossier (map 'landeninformatie') opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvullen door guerrillastrijders plaats. Wel vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. Hoewel IS de laatste maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten zeer uitzonderlijk blijven. Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins belegerd wordt door IS. Evenmin zijn er aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit. IS lijkt meer en meer onder druk te komen staan en het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad dan ook niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. Het aantal moorden is eind 2015 wel duidelijk afgenomen en is tussen december 2015 en maart 2016 niet terug gestegen.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS